

אלול תשס"ח
גיליון 4

צא עיינותיך

לצאורים

אני לדודי ודודי לי - תשובה מתוך שמחה

המלך בשדה ואיפה אנחנו?! בשדה

מאת מנחם איתן

"משל למלך, שקודם בואו לעיר יוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה. ואז, רשאין כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות, ומראה פנים שוחקות לכולם. ובלכתו העירה הרי הם הולכים אחריו. ואחר כך בבואו להיכל מלכותו אין נכנסים כי אם ברשות, ואף גם זאת המובחרים שבעם ויחידי סגולה!"

(חודש אלול, ליקוטי תורה לאדמו"ר הזקן)

חודש אלול הוא חודש יוצא דופן. ממבט ראשון הוא נראה כחודש רגיל, ימיו הם ימי חול – ימים של שדה, ובכל זאת, בחודש הזה קורה דבר נפלא. בתוך השדה, בתוך השגרה, מופיע המלך בכבודו ובעצמו! לא צריך להתכונן, להתנקות, להיכנס אל העיר או לשנות צורה. המלך עובר בשדה ללא שומרים ולבושי פאר. המלך בעצמו נמצא ממש כאן, מאיר פנים ומחייך. לנו רק נותר לצאת לקראתו, לשים לב אל המלך ולקבל את פניו. לעזוב לרגע את המחרשה והמעדר, להרים לרגע את העיניים מגובה היום-יום ולגשת אל המלך העומד לידנו.

חודש טוב!

ברוב ימות השנה אנשי העיר רחוקים מהמלך. הם עובדים בשדה, מתעסקים בדברים פשוטים ונמוכים ואינם ראויים להיכנס לארמון המלך. רק בימים מיוחדים נותן המלך את ההזדמנות להיכנס אל היכל מלכותו. ואז, צריכים אנשי העיר לעזוב את השדה, להתנקות ולהתכונן לפגישה המלכותית בקפידה. גם אנחנו לעיתים מרגישים רחוקים מאור פני המלך – הקב"ה. אנו שקועים בשדה – בהבלי העולם ובטרדותיו הקטנות, ואיננו חשים את הארת פני המלך. רק בימי חג ומועד יש לנו הזדמנות לפגישה מיוחדת עם ה' יתברך. לכבוד הימים האלו אנו מתכוננים במסירות, מקיימים מצוות בהידור וזוכים לאור מיוחד וחיגיגי הממלא אותנו מכל עבר.

אלול ה'ש"ו

ה'תש"פ

איך אלול מצויף בתוך שאלות ופיות רגלי: האם יש סיכוי לתפן את טכאי ה'גור? האם השק האמת סולח? איך ניתן יהיה להיטח ש'א ניפול ש'ג?

ת'נת ה'מס'די'א צ'נה ג'ש'אלת מ'זין אלול, ומ'ז'ק'ה ל'ול' יש'ג'ולת מ'פ'יע'ולת. ה'ול'ג'ת ש'פ'נ'וכ'ס ו'ל'ג'ולת י'ול ק'צ'ה ה'ש'א'ג' ה'מ'ס'כ'ר ו'ק'ד'ז'ת ה'ש'י'י'כ'ת ל'ול'ול'ת'ה ש'ל ה'ש'א'ג'ה.

איך אלול הוא איך ה'ש'אלת מ'זין אלול, ומ'ז'ק'ה ל'ול' יש'ג'ולת מ'פ'יע'ולת. ה'ול'ג'ת ש'פ'נ'וכ'ס ו'ל'ג'ולת י'ול ק'צ'ה ה'ש'א'ג' ה'מ'ס'כ'ר ו'ק'ד'ז'ת ה'ש'י'י'כ'ת ל'ול'ול'ת'ה ש'ל ה'ש'א'ג'ה.

איך אלול הוא איך ה'ש'אלת מ'זין אלול, ומ'ז'ק'ה ל'ול' יש'ג'ולת מ'פ'יע'ולת. ה'ול'ג'ת ש'פ'נ'וכ'ס ו'ל'ג'ולת י'ול ק'צ'ה ה'ש'א'ג' ה'מ'ס'כ'ר ו'ק'ד'ז'ת ה'ש'י'י'כ'ת ל'ול'ול'ת'ה ש'ל ה'ש'א'ג'ה.

ל'נה ט'א'ג'ה ומ'ק'פ'ה ל'ול' ג'ול' יש'ג'ולת
א'ג'ול' ת'ול'ת ה'ג' ל'ול' ה'ש'י'ג'ולת

לזכות הרה"ח
ר' שמואל אהרון ורעייתו איילה, לזון
ימלא ה' משאלות ליבם לטובה

עורכים:
אהרוני ברנשטיין
משה שילת
סייעו בעריכה:
מנחם איתן
איל לוגסי

יוצא לאור על ידי:
תורת חב"ד לבני הישיבות
ת.ד. 4102 נתניה
טלפקס 03-9604637
אי-מייל toratchabad@mehadrin.net

לעילוי נשמת
מרת שרה רחל רות בת ר' אברהם ע"ה
נפטרה כ"ה אלול, תשס"ו ת.נ.צ.ב.ה.

ותשובה ותפילה וצדקה פעבירין את רוע הגזורה

קפוצ

פרימטה!

**למי יש כוח לחזור
פתאום בתשובה,
להתחיל להיות מישהו
אחר. תחפושות טובות
לפורים, לא ליום
הכיפורים. על מי אני
עובד?!...**

מאת אהרוני ברנשטיין

על-פי שיחה של הרבי מליובאוויטש זי"ע
(ליקוטי שיחות חלק ב' עמוד 111)

הכסף "שלך" הופקד אצלך על ידי מי שהכול בידי, כולל אתה וחשבון הבנק שלך. עזרה לזולת איננה לפני משורת הדין, אלא מינימום מחייב לכל יהודי שחי בעולמו של הקדוש ברוך הוא. הטוב והחסד הם חלק מהעולם ולא סתם קצפת לקישוט מחוצה לו.

אז במקום לחשוב שאתה רע, במקום להתפלל אל השם כאל כספומט ובמקום להתייחס לצדקה כאל משהו מיוחד - קפוצ פנימה ותראה איך הדברים נראים אחרת. צדקה זה טבעי ואמיתי, תפילה זה קרוב ומחבר ותשובה זה לשוב לטבעיות - להיות מי שאתה באמת. מה מתוק יותר מזה!?

התכלית. אבל יהודי יודע שתפילה מורכבת גם מבקשה, אבל במהותה היא דבקות וחיבור. אני רוצה לדבר עם הקדוש ברוך הוא כי אני אוהב אותו ומתגעגע אליו, ולא בגלל שחסר לי שקל לארטיק. התפילה מרעננת את הקשר שלי להשם, והדבר הכי מתוק בה זה היא בעצמה, להרגיש קשור להשם.

צדקה או Charity (= TON)
במקום חיוך שמנמן-דביק ונפיחות עילאית מכל אגורה שהקזת מארנקך, תפתח את המוח והלב ותתחיל לעשות צדק. כשאתה נותן צדקה לעני אתה לא עושה חסד בהתנדבות, כפי שמתרגם וחושב הגוי, אלא עושה צדק.

אצל אדם אחר, חדש. אמירה כזאת היא יצר הרע נטו, שמשתוקק לייאש אותנו, שנצטק על עצמנו ב'כנות' שאנחנו גרועים ודפוקים וטמאים...

תשובה אמיתית היא לשוב לעצמך. להאמין ולהבין שאתה באמת טוב, קדוש וטהור. כל החטאים שבעולם סתם נדבקו מבחוץ, בקלות אתה מתנער מהם וחוזר להיות מי שאתה באמת - לא מתחפש ולא תיאטרון.

תפילה או Prayer (= בקשה)

התרגום הלועזי למילה 'תפילה' תופס רק את המובן החיצוני שלה - בקשה. אם לא חסר לגוי שום דבר, אין לו בשביל מה לפנות לאלוקים. הבקשה היא אמצעי והכרס היא

אי אפשר להתייחס לתשובה, תפילה וצדקה בשטחיות או בזרות. אי אפשר להסתכל על המצוות האלה מבחוץ, כפי שגויים מתרגמים אותם.

תשובה או Repentance (= חרטה)

אם היינו אמריקאים היינו מבינים שלחזור בתשובה זה רק להתחרט ולפתוח דף חדש. אבל באמת לחזור בתשובה זה סיפור אחר לגמרי - לשוב לעצמך, לא לפתוח שום דף חדש אלא דף ישן נושן, מתוק ועמוק בתוכנו.

לומר שאתה פותח דף חדש זה לומר שאתה באמת רע, והטוב נמצא אי שם -

אדם
שעצוב
בעקבות
חטא -
עושה זאת
בעקבות
תעתועי
היצר
הרע.

מעבר לכך, גם אם אדם נפל, עליו להתחיל את תהליך התשובה בשמחה, לפחות כמו כל מצווה אחרת. כפי שמלמדת אותנו התורה: "וּבָאוּ עֲלֶיךָ כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וּרְדָפוּךָ ... תַּחַת אֲשֹׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵב", ומכאן פסק הרמב"ם: "השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל-ל שצוה בהן, עבודה גדולה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע".

זה מה
שהיצר רוצה
- ואנחנו לא
נספק לו את
התענוג הזה!

תשובה ... ישבר לבו מפחיתות ערכו ותכף לשמוח יותר ויותר... ואם יעצב ... מחמת עצבות שלו מתגברים התאוות והרהורים הרעים". היצר מעוניין שתהיה עצוב, שתתייאש. כך תהיה הדרך סלולה בפניו להפיל אותך הרבה יותר עמוק. בקיצור: אם זה מה שהיצר רוצה - אנחנו לא נספק לו את התענוג הזה!

הרב אריאל פשקוס
ר"מ בישיבת דרכי נועם - פתח תקווה

כי נפלתי - קמתי!

אמרנו: לפחות כמו כל מצווה אחרת, אבל האמת - הרבה יותר! התשובה היא מתנה אדירה. בעולם הזה, את הנעשה אין להשיב, ואלו בכוח התשובה לשוב אל העבר ולשנות את משמעותו. העצבות היא היצר הרע, הזומם לחסום בפנינו את דרך התשובה.

הוא אשר אמרנו - יותר משהיצר הרע רוצה את החטא, הוא רוצה את העצבות שאחריו. אדם שעצוב בעקבות חטא - עושה זאת בעקבות תעתועי היצר הרע. העצבות תמנע את האדם מלשוב אל השם ותגרור אותו לחטאים נוספים. השמחה, לעומתה, מחסנת את האדם מליפול, ועוזרת לו - גם אם התרחק - לשוב אל השם.

סיבה נוספת כותב האדמו"ר הזקן, בעל התניא בפרק כ"ו: "כגון שני אנשים המתאבקים זה עם זה להפיל זה את זה - הנה אם האחד הוא בעצלות וכבודות ינוצח בקל גם אם הוא גיבור יותר מחברו. כך ממש בניצחון היצר אי אפשר לנצחו עצלות וכבודות הנמשכות מעצבות וטמטום הלב כאבן, כי אם בזריזות הנמשכת משמחת הלב ופתיחת הלב". במילים אחרות: גם לאחר שנכשלת, המלחמה ממשיכה, וצריך לעשות אותה הכי טוב שאפשר. אדם פסיבי, הוא אדם פיל ובקלות היצר יפיל אותו לקרשים. אז אין ברירה - חייבים להמשיך להיות בשמחה!

הנפילה בחטא מביאה את האדם פעמים רבות לידי עצבות וייאוש. "כל כך הרבה פעמים קיוויתי שזו הפעם האחרונה", "כל כך הרבה התפללתי לעמוד בניסיון, אך זה שוב קרה", "כנראה שאין סיכוי", "כנראה שאני חלש אופי", "אולי זה מסביר למה דברים לא מסתדרים לי בחיים...". מחשבות כאלו צרות לכולנו. במצבים אלו חשוב לזכור ולשנן את הכלל הבא: יותר משהיצר הרע רוצה את החטא, הוא רוצה את העצבות שאחריו.

נפש האדם בטבעה רוצה להיות שמחה ומאושרת. כשנופלת על האדם עצבות - מחפשת הנפש מקורות זמינים וקלים כדי לרומם את מצב הרוח. הכי זמין והכי קל ליפול אל הרהורי עבירה ולהיכנע לתאוות. כך כותב ר' חיים שניאור זלמן מלאדי, בנו של האדמו"ר הצמח צדק: "בעת הרהורי

לעשות טובה ליהודי

ראיון עם הרב נחמיה וילהלם שליח חב"ד בתאילנד

איך מתגלגל אבא בן 22 עם תינוק בן חודשיים לתאילנד? הרב נחמיה וילהלם מבקר בבתי חולים, בתי קברות ועוד תוך כדי שהוא מפעיל מסעדה ולא מפסיק לתזוז בין ארבע הקומות של בית חב"ד שבניהולו. הוא בקשר עם המון מטיילים וגם עם פושעים, מסוממים ושוואי דתיים מושבעים. כמה תפוחים ודבש צריכים ל-1500 סועדים בליל ראש השנה? בתאילנד יודעים.

איך הגעת לתאילנד?

גדלתי בבית חב"ד, מצעירותי הייתה לי שאיפה כללית להיות שליח. בגיל 16 עברתי ללמוד בניו יורק סמוך לבית מדרשו של הרבי. כשראיתי את כינוסי השלוחים ואת החיבה המיוחדת של הרבי לשלוחים החלטתי ברורות שאני רוצה להצטרף לסיירת.

אחרי החתונה התחלנו להתעניין בהצעות לשליחות. באותו זמן, הרב יוסף חיים קנטור, שנשלח על ידי

הרבי לתאילנד ומכהן כרב הראשי במדינה, החל בפעילות עם מטיילים ישראלים שהחלו להגיע בהמוניהם לתאילנד (באותו זמן זה עמד על כ-20 אלף מטיילים ישראלים בשנה, בהשוואה לשנה שעברה שעברו בתאילנד כ-150 אלף ישראלים!).

הפעילות החלה באמצעות בחורים צעירים שהגיעו מהישיבה לפסח, ראש השנה וכו' וכשהרב קנטור ראה שיש פוטנציאל גדול בפעילות זו, הוא החליט להביא משפחה, ופנה אלי באמצעות אחד הבחורים שהכיר אותי.

התלהבתי מההצעה אך חששתי איך אשתי תגיב לרעיון. צריכים לזכור שהיום תאילנד נשמעת הרבה יותר קרוב מאשר לפני 13 שנה, חזרתי הביתה וסיפרתי לאשתי על ההצעה והיא מיד אמרה שנסע לבדוק. מהר מאוד סגרנו את הפרטים עם הרב קנטור. חיכינו ללידת בננו הבכור מנחם מענדל, וכחודשיים אחרי הלידה מצאנו את עצמנו בדרך לתאילנד לשלושה חודשים

בלבד. משום מה, שלושת החודשים הללו עדיין לא נגמרו...

מה אתם עושים שם? מישהו באמת נוסע לתאילנד בשביל לשמוע שיעור בתניא?

ה'מוטו' שלנו הוא מה שהרבי כתב בספרו 'היום יום': לאהוב יהודי, לעשות טובה ליהודי ולקרב יהודי.

בטיול אנשים יותר פתוחים, ומוכנים לקבל ולשמוע. להרבה מאוד מטיילים זו הזדמנות ראשונה להכיר את היהדות ולהכיר מקרוב אנשים שומרי מצוות. אנו עוזרים לאנשים בכל תחום הן בגשמיות והם ברוחניות. יצרנו ב"ה מצב שבו בכל בעיה שיש למטייל הוא יפנה ישר לבית חב"ד, ואף אם הוא יפנה לשגרירות בהרבה מקרים יפנו אותו אלינו.

לשאלתך, הרבה אנשים אכן נוסעים לתאילנד בשביל ללמוד תניא, אך לא תמיד הם יודעים זאת. תפקידנו, בין השאר, לגלות להם את זה.

בבית חב"ד בתאילנד עוברים ביום כ-400 איש. בכל ליל שבת משתתפים בקבלת שבת כ-300-400 איש, בסדר פסח 800 ובליל ראש השנה כ-1500 איש.

בית חב"ד משתרע על פני ארבע קומות. בקומה הראשונה יש מסעדה כשרה וחנות למוצרים כשרים, בקומה השנייה בית כנסת קטן לתפילות יום חול. בכל יום נערכות לפחות שלוש תפילות. בקומות העליונות יש את 'פינת המטיילים', בה יש ספות נוחות לשיבה ומנוחה, מרכז תקשורת עם 16 עמדות מחשב לשימוש חינם, עמדות טלפון לאפשר למטיילים לדבר עם הבית, פינת קפה ועוגיות, ספרייה ספרי מדריכים למטייל, ספרייה עם מגוון רחב של ספרי יהדות וחדר שיעורים בו נערכים מדי יום שיעורים במגוון נושאים ביהדות.

תעודת זהות

- אני בן 35
- נשוי ואב ל-7 ילדים, שלושה בנים וארבע בנות
- בח"י אלו תחגוג משפחתנו 13 שנים לשליחות בתאילנד
- הבן הגדול בר-מצווה ומתחיל עכשיו ללמוד בישיבה בארץ
- שאר הילדים לומדים במסגרת בית-ספר קטן שיש לנו בבנגקוק, בכל כיתה יש 2-4 ילדים

באמת מגניב בתאילנד? אתה ממליץ לבוא לטייל?

אני חושב שבחור שיש לו את ההזדמנות לטייל בים התורה צריך לנצל כל רגע ללימוד התורה ולהפצת התורה והחסידות. חבל לבזבז זמן על טיולים בעולם. מטרת הטיול היא, לפעמים, לגלות את הקב"ה ודרך זה להגיע ללימוד התורה וקיום המצוות, ומי שכבר שם - חבל שיעשה את כל הסיבוב...

האם אתם מוכנים לעזור גם למישהו שלא הולך להתקרב ליהדות? האם אתם רואים זאת כפיתיון ארוך טווח?

חשוב לי להבהיר שאנחנו לא נמצאים בתאילנד בכדי להחזיר אנשים בתשובה. אנחנו כאן כדי לעזור לכל יהודי בגשמיות וברוחניות, ואני בטוח שכל יהודי שעובר כאן לוקח אתו משהו. לא בטוח שמחר בבוקר הוא יתחיל ללכת עם כיפה. יהיו כאלו שיתחילו לצום ביום כיפור ויהיו כאלו שיפסיקו לשנוא דתיים. מבחינתנו, כל עזרה שעזרנו ליהודי ברוחניות היא עזרה חשובה, אך לא פחות מכך אנו עוזרים לאנשים שנגב מהם כסף, אנשים שנפצעו או חלו במהלך הטיול. איננו עוזרים ליהודים כדי שהם יתחילו להניח תפילין. לעינינו עומד מאמרו של הבעל שם טוב כי גשמיות של יהודי היא גם רוחניות.

עזרה ליהודי איננה אמצעי אלא מטרה. עם זאת, ברור שהרבה מאוד יהודים נפתחים ליהדות אחרי שביקרו בבתי חב"ד בעולם. אני חושב שכאן המקום להגיד שכדי לעזור ליהודי לא צריכים לנסוע עד תאילנד ולהקים בית חב"ד מפורסם. לכל

אחד מאיתנו יש אין סוף הזדמנויות לעשיית חסד. כל יהודי הוא שליח ואפשר לנצל כל מפגש עם יהודי אחר לעזרה גשמית ורוחנית. זה היה נכון תמיד, ובפרט היום שיש כל כך הרבה יהודים שכבר נפתחו ליהדות בעקבות טיולים בעולם, צריכים לנצל את הפתיחות ולתת להם את העזרה.

ספר לנו אנקדוטות מהפעילות.

סיפור אחד מרבים: לפני שלוש שנים, בראש השנה, מסרתי שיעור לפני התפילה. לפתע ניגש אלי מטייל ואמר "סליחה שאני מפריע, אבל אולי תוכל לתקוע בשופר עבורי עכשיו?" הצעתי לו שיישאר איתנו לתפילה ואחר כך לסעודה, אבל הוא הסביר שהוא ממהר כי יש לו טיסה לנפאל בעוד כ-4 שעות ומאוד חשוב לו לשמוע קול שופר. הוא התנצל ואמר שהזמין כרטיס בלי לשים לב לתאריך העברי... אמרתי לו: "בא תישאר איתנו בלי לעשות כלום, מחר תעלה לטיסה, ואם תפסיד את הכרטיס - אני אדאג לך לכרטיס חדש". הוא ביקש קצת זמן לחשוב ואחרי כמה דקות לקח כסא והתיישב בשיעור מבלי לומר כלום. הבנתי את תשובתו ושמחתי מאוד. הוא נשאר איתנו בראש השנה, ואחר כך גם לשבת שאחרי. אחרי שבת הצלחנו לסדר לו את הכרטיס ללא תוספת תשלום, וכך נפרדנו.

כחודש אחר כך קיבלתי ממנו מייל: "רציתי להודות לך על ראש השנה, ולספר לך שמאז ראש השנה אני שומר שבת. אחרי השבת הראשונה ששמרתי אתכם, אמרתי

לעצמי: אם כבר התחלתי כך את השנה, אולי אמשיך..."

האם קרה פעם שלא היה לך כוח וחשק לעזור למישהו?

בין המקרים שאנחנו עוזרים להם, יש גם אסירים יהודיים שיושבים בכלא, בדרך כלל על סחר בסמים. כשהגעתי לתאילנד, והבנתי שגם זה חלק מהעבודה, התחלתי לבקר אותם מפעם לפעם. הבאתי להם אוכל וכמובן ניצלתי את הזדמנויות המפגש איתם לעוררם לבל יחזרו לסורם ברגע שיצאו מהכלא.

הכלא בתאילנד הוא אחד מהקשים בעולם, ואנשים באמת סובלים שם מאוד. לכן, כל מי שמגיע לעזור להם הוא בבחינת מלאך מושיע. אוזנם של האסירים כרויה לשמוע כל מילה כשאני מדבר אליהם.

לפני כעשר שנים, נעלם כאן בחור ישראלי. אחרי חיפושים המשטרה מצאה את גופתו ועצרה ישראלי בחשד לרצח. אנחנו גם משמשים כ'חברה קדישא' בתאילנד ונקראתי לזהות את הגופה. המחזה היה לא נעים כלל...

אחרי יומיים, קיבלתי הודעה שהרוצח מבקש שאבוא לבקר אותו... האמת הייתה שאחרי שראיתי מה הוא

עשה, ממש לא התחשק לי. התחבטתי בשאלה כיומיים ואז פנית לרב שלי שאמר לי: "אם אתה מחליט לדון אנשים - אז גם סוחרי סמים לא ראויים לרחמים, ואם אתה מחליט שאתה לא דן - אז תבקר גם אותי". הלכתי לבקר אותו, ומאז כבר קרוב לעשר שנים שאני מבקר בקביעות. אני מאמין שהצלחתי לעזור לו לחשוב על חיים מסוג אחר, כשבקרוב יעבור לשבת בכלא בארץ.

האם אתה רואה קשר בין הפצת יהדות לבין עבודת השם האישית שלך? האם להחזיר מישהו בתשובה גורם לך גם להתקרב להשם?

אני מאמין שכל עזרה ליהודי היא היא עבודת השם, ובטח שזה גם עוזר ומסייע בחלקים האישיים יותר של עבודת השם. מעבר לזה, כשאתה מתעסק עם יהודים שמתלהבים מכל מצווה בגלל שהיא חדשה להם,

אפשר לנצח!

"אני מקנא בך!", הבחור הביט ברבי מופתע. המשיך הרבי ואמר: "כל ניסיון שהקב"ה מביא על האדם הינו סולם, שדרכו יכול האדם לטפס ולהתקדם קדימה, **כאשר הקב"ה מביא לך ניסיון קשה כל כך, זה אומר שהקב"ה מאמין בך!** ה' יודע שאתה מסוגל לעמוד בניסיון. אותי, ה' לא העמיד בניסיון כזה, אבל אותך כן – הסולם שלך גבוה משלי..."

עלינו לשנן לעצמנו שאנחנו מסוגלים לעמוד בכל ניסיון שהקב"ה מעמיד אותנו. זה לא קל, אולם זה אפשרי. הידיעה הזאת היא חשובה ומשמעותית עד כדי כך, שבעל התניא מבסס עליה את ספרו. בדף השער של ספר ה'תניא', אומר אדמו"ר הזקן, שספרו מיוסד על הפסוק **"כי קרוב אליך הדבר מאוד** בפיו ובלבך לעשותו" – לא רק שזה קרוב אלינו, זה אפילו קרוב מאוד. לפני שמדברים על דרכים בעבודת השם, עלינו לדעת בבהירות שההתמודדות אפשרית. בלי הוודאות הזאת אי אפשר לזוז.

איל לוגסי
פעמים רבות קורה שיהודי מתחרט על חטאיו. הוא באמת מצטער ומבין שעשה טעות חמורה, אולם הוא חושב לעצמו, שלמעשה, לא הייתה לו ברירה. להתמודד עם היצר הרע זה 'גדול עליו', ועם כל הצער שבדבר, הוא פשוט לא מסוגל להתגבר. התחושה הזאת מתסכלת ומייאשת.

לכך התכוונו חז"ל כשאמרו "רשעים מלאים חרטות". כאשר אדם לא מאמין שהוא יכול להתגבר על תאוותיו, הוא אומנם מתחרט ומצטער על מעשיו אבל לא מפסיק לעשות אותם. מחשבות "תשובה" מדכאות אותו וגורמות לו לשוב על מעשיו הרעים. כך יוצא, שדווקא בגלל שהוא **מלא** חרטות, הוא נשאר רשע...

הוא פשוט לא מסוגל להתגבר. התחושה הזאת...
אמסאל ותיאש...

יהודי שהתקרב ליהדות, הרגיש כי איננו מסוגל לעזוב חטאים מסוימים, בהם היה שקוע מאוד. שליו חב"ד באנטוורפן הצליח לשכנע אותו לבוא להתייעץ עם הרבי מליובאוויטש. הבחור סיפר לרבי על ענייניו האישיים וציפה לדברי תוכחה ומוסר. לתדהמתו, הביט בו הרבי ואמר לו:

ולא רק בהיותו בשדה. ברור שעבודת השם צריכה להיות מתוך שמחה והתרוממות ולא חלילה מתוך עצבות ומרה שחורה.

האם השמחה שאתה מתאר איננה סתם "עיגול פינות" – כבד לנו להיות כבדים אז בא נקפץ ונעבור את הימים הנוראים בחייד?

המשל של המלך בשדה הוא אכן מצב אמיתי ובשום אופן לא עיגול פינות. יש לנו את כל הסיבות לשמוח ולנצל את ההזדמנות להתקרב אל המלך.

אמירה לסיים...

זכיתי לשמוע אינספור פעמים את הרבי אומר, שאנחנו דור הגאולה. כשאני משווה את המטיילים של היום למטיילים מלפני עשר שנים, אני רואה צימאון אדיר. פעם השאלות היו בסגנון "למה הדתניים הם כך?" ולמה החרדים הם כך?". היום השאלות הרבה יותר רוחניות, כמו: "מה הדרך להתחבר?" "מה באמת יביא לי אושר?"

אני חושב שכהכנה לגאולה הקרובה, צריך כל מי שאכפת לו לקחת את התפקיד לידיים, ולהקדיש כל שבוע זמן מסוים למסירת שיעורים לציבורים שונים, למבצע תפילין או סתם לדבר עם מישהו ולעורר אותו. העולם כבר ממש מוכן, ורק מחכים לנו שנעשה את הצעד הקטן שיביא אותנו לגאולה האמיתית והשלמה, תיכף ומיד ממש.

אתה נסחף ומתחיל גם להתלהב. מעל לכל – אין כמו הרגשת הסיפוק מכך שיהודי מקיים מצוות, ואתה יודע שיש לך חלק בזה.

אתה שואף לכך שכל העולם יהיו חב"דניקים?

אין לי שאיפה שכל העולם ילכו עם כובע של חב"דניקים ויראו חב"דניקים, אבל בהחלט יש לי שאיפה שכל העולם יעבדו את השם. אני מאמין שעבודת ה' אמיתית חייבת להיות בשילוב של לימוד חסידות והפצת יהדות, או במילים אחרות: ללכת בדרכים שהרבי לימד אותנו.

לא מעט אנשים חווים את אלו כחודש מאיים ואת הימים הנוראים כנוראים, איפה הטעות?

כל מי שילמד חסידות יבין, שהקב"ה איננו איזו מציאות מאיימת, שיושבת ומחכה לנו בפינה, וסופרת לנו מילים של לשון הרע ודקות של ביטול תורה. ודאי שצריכים להיות זהירים מביטול תורה ומלשון הרע וכו', אבל החכמה הגדולה היא לדעת שגם אם נפלתי עלי לקום מיד, ולא להתבוסס בבוץ ולהיכנס לעצבות.

חודש אלו מצטייר בחסידות כחודש של הזדמנויות ולא כחודש של חששות. המלך בשדה, והוא נותן לנו הזדמנות להיות בקרבתו גם בחזרתו לארמון, "לתפוס קשרים" כך שנוכל לראותו בכל הזדמנות,

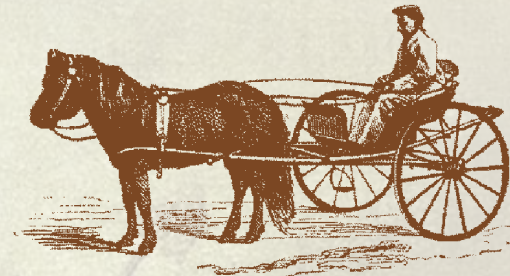
'איך ייתכן שתתקבל תשובתי?'

סיפור

לפני פטירת הבעל שם טוב, נגש אליו משרתו ואמר לו בדמעות: "אם ח"ו בא העת, אשר נלקח אדונינו מעל ראשינו, איך יעזבני, ובמה אפרנס בני ביתי?" אמר לו הבעש"ט: "אל תירא. פרנסתך תהיה מכך שתיסע למקומות שונים ותספר נפלאות שראית אצלי, ומזה תתעשר מאוד."

אחר שהסתלק הבעש"ט לגנזי מרומים, קנה המשרת סוס, ונסע במקומות אשר נודע שמו של הבעש"ט, ובכל עיר ועיר סיפר מהנפלאות ונוראות שראו עיניו. אך לא נתעשר כלל מזה. ונסע למרחקים.

לילה אחד פגש המשרת אדם שאמר לו:

רצה המשרת לספר לו דבר מה, והנה נשכחו ממנו כל המעשיות לגמרי, כאילו מעולם לא ראה את הבעש"ט, ונבהל מאוד מזה.

"אתן לכבודו עצה, שיסע מכאן עוד בערך עשרים פרסה, ויש שם עיר שדר בה גביר אחד, אשר כל ימיו תשוקתו מאוד לשמוע סיפורי נוראות מהבעש"ט. לכל אשר יספר לו סיפור מהבעש"ט, יעניק ביד רחבה.

אם כבודו ייסע, בודאי ישיג ממנו מתנה גדולה."

נסע המשרת, עד שבא לבית הגביר בערב-שבת-קודש. כשבא לבית הגביר, נתוודע להגביר שהוא משרת הבעש"ט. ותיכף נתמלא הגביר שמחה ושעשועים, ותיכף ביקש ממנו שיספר לו דבר מה מהנוראות ופלאים שראה אצל הבעש"ט. רצה המשרת לספר לו דבר מה, והנה נשכחו ממנו כל המעשיות לגמרי, כאילו מעולם לא ראה את הבעש"ט, ונבהל מאוד מזה. אמר המשרת לגביר: "מטרחת הדרך, קשה לי כעת הדיבור. אנוח עד הלילה, ואחר כך אספר". והיה המשרת הולך ומשתומם ומתפלא על זה.

אך גם בליל שבת וגם למחרת בבוקר בתוך הסעודה, הפציר הגביר מאוד שיספר לו דבר מה, והמשרת שכח הכל. והיה לגביר מזה צער גדול - אבל שברון לבו של המשרת היה בכפלי כפלים. ואמר, שכעת הוא חש בראשו, והבטיחו שאחר המנחה בסעודה שלישית, יספר לו.

אחר מנחה בא הגביר לביתו בשמחה וטוב לבב, כי כעת יתענג נפשו מסיפורי פלאות הבעש"ט הקדוש. זימן הגביר אורחים מנכבדי העיר לסעודה שלישית, ולמשרת עשה כבוד ויקר, כמו לאחד מהרבנים הגדולים. הכבוד והיקר למשרת בחדרי בטנו כמדקרות חרב, כי הוא יודע כי כלתה אליו הרעה, כי אין לו לספר אף דיבור אחד, כי נשכח ממנו הכל, כמו ילד שנוגד, ששוכח כל התורה שידע בעולם העליון. ובתוך הסעודה הפצירו בו גם המסובים, והוא ישב משתומם...

לפתע נזכר בסיפור אחד הפלא ופלא, ונתן במחשבתו שבח והודאה לה' על שנזכר, ותיכף סיפר:

"פעם אחת נסעתי עם הבעש"ט בדרך, כדרכו בקפיצות הדרך, עד שבאנו לכפר. בכפר היה מלון אשר דר בו יהודי, ולנגד המלון עומד בית תיפלה (=כנסיה) שלהם. הסוס עצר מול שער המלון, והשער והחלונות סגורים ומסוגרים אין יוצא ואין בא.

אמר לי הבעש"ט: "לך ובקש מהבעל-הבית שיפתח את השער". הלכתי ודפקתי בשער ובחלונות, ואין עונה. כאשר דפקתי בחוזק גדול, ענו בני הבית בקול יללה ובכייה: "אחינו בני ישראל, תרחמו עלינו ועליכם, ואל תפרצו את השער". נבהלתי מאוד מבכייתם, והלכתי להבעש"ט לספר לו המעשה, וגער בי ואמר: "אמור לשוטים שיפתחו את השער, ולא יעלה עליהם שום יראה ופחד, כי אם ירצה ה' לא יהיה שום דבר רע ח"ו".

אני לא ידעתי כוונת בכייתם, ולא כוונתו מה שאמר שלא יהיה דבר רע, והלכתי עוד הפעם להפציר שיפתחו את השער. והפצירו בי מאוד בקול יללה שלא יפתחו השער, כי הם בסכנה גדולה. ואמרתי להם, שרבנו הבעש"ט אמר שאל תפחדו כלל, שלא יהיה שום דבר רע ח"ו. ופתחו לנו השער.

וכאשר באנו תוך הבית, ומצאנו כל הבית יושבים ומייללים כמו על המת. הבעש"ט לא שאל מה ועל מה זה, כי לא היה צריך לשאול, כי לו נגלו כל תעלומות, אך אני נבהלתי מאוד ושאלתי את פיהם. ואמרו לי: "יש במדינתנו כומר הנקרא פופוס, ודרכו בכל שנה לדרוש במקום אחד בפני השרים והעמים, וכל דרשותיו הוא רק רעות על אחינו בני-ישראל. ובכל שנה אחר דרשותיו, נעשה פוגרום באחינו בני ישראל. והיום מוכן הוא לדרוש בכאן על הבימה שעומד נגד החלון, וסביבותינו אין כאן יהודים, כי אם בני הבית שלנו. ואם כן,

אנחנו בודאי בסכנה גדולה, וכן גם אתם. לכן לא פתחנו לכם את השער".

הבעש"ט עמד והתפלל בדביקות נפלא ובשמחה עצומה, כדרכו בקודש, ולא פנה כלל אל בכייתם. אחר התפלה, אמר הבעש"ט שיפתחו את החלון שכנגד הבימה. אמר הבעל הבית: "רבנו! בבקשה

כשהפנה הכומר את ראשו לעבר החלון, רמז לו הבעש"ט באצבעו שיבוא אליו. הכומר נפחד מאוד, קפץ מהבימה ורץ כמשוגע אל החלון

שלא יעשה זאת! החלון הוא ממש כנגד הבימה אשר ידרוש בה הכומר, ואם יפתח החלון - הסכנה יותר גדולה."

לא השגיח הבעש"ט על דבריו, ופתח בעצמו את החלון, והביט לחוץ. ראו כולם כי התחילו לבוא מרכבות עם שרים, מרכבה אחר מרכבה, עד שנתקבץ עם רב מאוד. בסוף באה מרכבה גדולה, ומעליה פרושה חופה מכסף, זהב ואבני בדולח.

כאשר נעצרה המרכבה ליד הבימה, באו שרים גדולים ונשאו את הכומר פופוס והושיבוהו על הכיסא, והתחיל לדרוש רק רע על היהודים. ודרך הדורש להפנות ראשו לצדדים שונים. כשהפנה הכומר את ראשו לעבר החלון, רמז לו הבעש"ט באצבעו שיבוא אליו. הכומר נפחד מאוד, קפץ מהבימה ורץ כמשוגע אל החלון. כשראו השרים כל זה, רצו כולם גם כן לידע מה זאת, ורמז להם הבעש"ט שיחזרו לאחור, ונפל עליהם פחד גדול, וחזרו לאחוריהם. הכומר היה יהודי מומר. אמר לו

הגם שדרכו תמיד להתענג מסיפורי בעש"ט, אבל שמחה כזו לא ראו בו מימיו. בתוך כך בא הגביר מהחדר שלו בשמחה רבה, ובידו כמה שקים מלאים מטבעות זהב ואמר למשרת: "קח את ברכתי, כי זה שייך לכבודך". ולא רצה המשרת לקבל, כי נבהל מהאוצר הזה, גם הקרואים ובני ביתו התפלאו מאוד מזה – הגם שדרכו הייתה לתת נדבה גדולה כשמספרים לו סיפור מהבעש"ט, אבל להעשיר איש בעבור סיפור אחד!...

ראה הגביר שהמסובים מתפלאים, ואמר להם: "לא יהיה זאת לכם לפלא כלל. הנה, אני הוא הכומר, ומה שכל ימי הייתי משתוקק לשמוע מהסיפורים מהבעש"ט, כוונתי הייתה כדי שיזדמן לידי האיש אשר יספר המעשה שלי, בכדי שאתנחם מעצבוני, ויודע לי שתיוקן נשמתי הוא בשלמות, באשר שזה הסימן נתון לי מהבעש"ט. ונדרתי נדר, שהאיש אשר יספר לי המעשה שלי ויוציאני מאפילה לאורה אתן לו חצי עשירות שלי, לכן ישבתי זמן הזה בחדר סגור, לחשוב מעמדי, ונתתי לו החצי, כאשר נדרתי – שילמתי..."

הנה, מי אשר ה' נתן לו בינה, יבין כמה פלאי פלאים יש בסיפור הזה.

מתוך הספר "סיפורים נוראים" מדורות הראשונים של החסידות, ידוע בדיוקו

הבעש"ט: "רשעי! עד מתי תהיה שופך דמים נקיים מאחינו בני-ישראל? ולמה לא תהרהר בתשובה?" אמר לו הכומר בבכי גדול: "רבנו הקדוש, איך ייתכן שתתקבל תשובתי? כי עברתי על כל עבירות שבעולם, ועוד שפכתי דם נקיים בכל שנה ושנה". אמר לו הבעש"ט: "אם תחזור בתשובה באמת, בעומק מרירות הנפש, אזי אני אתקן נשמתך מכל וכל". אמר לו הכומר: "ובמה אדע שנשמתי מתוקנת?" אמר לו הבעש"ט: "סימן זה יהיה מסור בידך: כאשר ברבות הימים יבוא אחד לביתך, ויספר לך זה הסיפור שאתה רואה כעת, ובזה תדע כי נשמתך מתוקנת לגמרי". וחזר הכומר בתשובה שלימה, וברכו הבעש"ט.

אחר כך שב הכומר לבימה, וסיים דרשתו כל טוב על היהודים ואחר כך נסעו כולם. "סופו של הכומר" סיים המשרת "לא נודע לי, רק השם הוא היודע".

כאשר סיים המשרת את הסיפור, נתמלא הגביר שמחה וגיל, ואמר: "השם יודע בוודאי הסוף מהכומר, אך גם לי ידוע סופו". מיהר הגביר לברך ברכת המזון, התפלל ערבית, הבדיל על הכוס ותיכף הלך הגביר לחדר מיוחד, וסגר בעדו וישב שם בערך שתי שעות. המשרת וגם כל המוזמנים תמהו על גודל שמחת הגביר,

"התנערי מעפר קומי". כתוב על כך בזוהר: "כהאי תרנגולתא זאתערית מקיטמא (=כמו התרנגולת הקמה מהאפר)". צריך לחזור בתשובה כמו תרנגולת שמנקה את עצמה: כל עוד אחרים מנסים לנער מתרנגולת לכלוכים הם בקושי מצליחים, אך כשהיא מתנערת בעצמה, היא מתנקה מייד ובבת אחת. כך גם כשאדם שב בתשובה – כל עוד אחרים מנערים אותו הוא לא יזוז, אך ברגע שיחליט להתנער בעצמו – יצליח.

(רמ"ח אותיות אות קלג)

